

Arrest

nr. 134 866 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 11 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 november 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt met mevrouw P. L. C., met de Belgische nationaliteit.

1.2. De verzoeker dient op 28 januari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.3. Op 11 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoeker kennis neemt op 7 augustus 2014.

De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 " tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

-achterzijde foto's dd. 27.05.2013: deze informatie kan niet gelinkt worden aan een specifieke foto, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

-verklaring op eer door derden: echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

-onvolledig gepersonaliseerde telefoonlijsten Telenet: uit deze overzichtslijst valt niet met zekerheid op te maken of deze gegevens betrekking hebben op de betrokkene en de referentiepersoon. Dit document heeft dan ook geen enkele link met de aangehaalde relatie van betrokkenen, en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

-bewijzen vliegreis dd. 21.12.2013 Brussel-Dublin op naam van de referentiepersoon (boarding pass Swisssport, kassaticket Aer Lingus dd. 21.12.2013, bijbehorend boekingsbewijs dd. 01.12.2013)

-factuur dd. 17.10.2013 en 07.11.2013 op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon: deze gegevens zijn te recent om aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden geweigerd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995).

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde het verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen derhalve afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht. (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is derhalve een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf.

2.2. In een tweede onderdeel van het enige middel voert verzoeker ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“4.4.

De bestreden beslissing houdt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten in.

Als juridische basis wordt artikel 52 §4, lid 5 van het Koninklijk Besluit dd. 08/10/1981 vermeld.

Dit artikel bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bewoordingen van de juridische basis, meer bepaald het woord 'desgevallend', impliceren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme indien het verblijfsrecht niet erkend wordt. Het woord desgevallend impliceert een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert op zijn beurt een uitgebreidere motiveringsplicht.

- De Dienst Vreemdelingenzaken dient op duidelijke én individuele wijze te motiveren waarom in casu – desgevallend – de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht.

- Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval.

De uiterste summiere formele uitwijzingsbeslissing is dermate stereotiep dat deze niet kan gelden een draagkrachtige motivering om een uitwijzingsbeslissing te schragen."

2.3. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op dit deel van het enige middel:

"Tot slot meent verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd, nu enkel zou worden verwezen naar artikel 52,§4, lid 5 Koninklijk Besluit.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de door haar geuite kritiek.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden aan haar werd geweigerd. Dit wordt ook niet betwist door verzoekende partij.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 52,§4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan aldus op grond van voormeld artikel een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij.

Het weze dienaangaande benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van verzoekende partij afgewezen werd.

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd beëindigd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beëindigingsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient immers te worden beschouwd als de wettelijke resultante van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt omtrent welke elementen diende te worden gemotiveerd, opdat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet vermocht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Geheel ten overvloede, een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekende partij."

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 52, §4, 5^e lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (zie mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). De verwijzing van de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde betreft, dient de gemachtigde in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat aangezien het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd, weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde. Ook al is de motiveringsplicht beperkt in het geval van een gebonden bevoegdheid, door de vaststelling dat in casu dat iedere motivering ontbreekt, kan niet worden nagegaan of inderdaad toepassing is gemaakt van een gebonden bevoegdheid en op grond van welke bepaling (zie RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede onderdeel van het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De vaststelling dat de gemachtigde heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – laat op

zich evenwel niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd

2.5. In een eerste deel van het enige middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker voert ook aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de schending aanhaalt van het evenredigheidsbeginsel.

Dit onderdeel van het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt onterecht dat de verzoeker geen duurzame en stabiele relatie zou hebben met mevrouw C. P. L. (...).

De documenten die door de verzoeker en zijn partner worden voorgelegd, worden geheel ten onrechte niet afdoende geacht.

4.2.1.

De afwijzing van de documenten door de Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en

feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

De afwijzing van de neergelegde documenten is onterecht, aangezien de documenten effectief aantonen dat de verzoeker zijn partner reeds meer dan twee jaar kent en / of reeds meer dan één jaar feitelijk met haar samenwoont.

- Vliegtuigtickets tonen aan dat zij reizen hebben ondernomen teneinde elkaar te ontmoeten.

- De foto's tonen aan dat de ontmoetingen effectief hebben plaatsgevonden.

Deze documenten zijn een belangrijk begin van bewijs van hun relatie die in aanmerking genomen dienen te worden.

- Voor wat betreft de foto's dient bovendien vastgesteld te worden dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken in zekere mate hypocriet is.

De foto's afwijzen omdat de data er handmatig werden bijgevoegd en dat de data bijgevolg niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden, gaat een brug te ver.

Dit heeft tot gevolg dat foto's NOOIT een bewijs van een duurzame en stabiele relatie zouden kunnen zijn.

Want indien op een foto automatisch een datum staat, stemt dit overeen met de datum zoals deze is ingesteld in het fototoestel, hetgeen op zijn beurt eveneens handmatig wordt verricht.

- Reeds geruime tijd onderhielden de verzoeker en mevrouw C. P. L. (...) contacten via telefoon.

De verzoeker heeft dit willen aantonen aan de hand van telefoonlijsten. De telefoonlijsten tonen hun veelvuldige contacten aan.

- De verklaringen van derden worden ondersteund door materiële bewijsstukken (cf. supra).

Het volstaat dan niet deze verklaringen af te wijzen omdat ze niet zouden gecontroleerd kunnen worden op hun feitelijkeheden en de waarachtigheid, aangezien objectieve bewijsstukken deze verklaringen staven.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken zorgwekkend, in die zin dat een dergelijke motivering schijnt te impliceren dat een duurzame en stabiele relatie enkel zou kunnen worden aangetoond aan de hand van officiële documenten, zoals verklaring wettelijk samenwonen, quod non.

Een duurzame en stabiele relatie kan worden aangetoond door middel van allerhande bewijzen, foto's en verklaringen inclusief.

4.2.2.

De strengere voorwaarden voor de gezinshereniging hebben twee doelstellingen, zoals door kamerleden van de MR in een toelichting bij het wetsvoorstel wordt aangehaald :

"Enerzijds ligt het weliswaar niet in de bedoeling van de indieners het recht op gezinshereniging op de helling te zetten, maar ze achten het niettemin primordiaal voor die hereniging de voorwaarden te bepalen waardoor ontsporingen kunnen worden voorkomen. Het is van zeer groot belang ervoor te zorgen dat het recht op gezinshereniging door sommigen niet abusievelijk of op bedrieglijke wijze wordt geïnstrumentaliseerd.

Anderzijds gaat het erom zich ervan te verzekeren dat de gezinshereniger en zijn gezinsleden in een situatie worden geplaatst die hun de mogelijkheid biedt zich in België volledig zelfstandig te ontplooiën. Als politieke gezagsdragers moeten wij een reflectie voeren waarin menselijkheid en solidariteit aan pragmatisme worden gepaard en moeten wij een evenwichtige oplossing aanreiken."

(zie <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/53/0757/53K0757001.pdf>)

De verklaringen die aan de aanvraag van de verzoeker werden gevoegd, tonen de oprechtheid van de aanvraag aan.

Van misbruik is er in casu geenszins sprake.

De verzoeker doet alle mogelijke inspanningen teneinde zich in België te integreren. Hij wenst alhier een toekomst op te bouwen met zijn partner C. P. L. (...).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in casu de geest van de wet genegeerd.

4.3.

Verder is het werkelijk niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet nagaat of motiveert of verzoekers banden in België gezien de gezinsrealiteit niet opwegen tegen zijn banden met zijn thuisland.

Het is inderdaad niet te begrijpen dat de verzoeker die hier zijn gezinsleven uitbouwt met zijn partner van de overheid te horen krijgt dat hij geen verblijfsrecht toegekend krijgt.

Het is een vaststaand gegeven dat de wetgever een zekere bescherming heeft willen bieden aan de gezinscel.

Inderdaad, gezinsleden genieten binnen bepaalde grenzen een zekere bescherming. Dit uit zich onder andere in het artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig motiveren dat de rechten van de verzoeker op eerbieding van zijn gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM niet geschonden zijn.

- Eerst wordt de verzoeker (voorlopig) gemachtigd tot verblijf ;
- Uiteindelijk wordt niettegenstaande de effectieve samenwoning in België geoordeeld dat het recht op gezinsleven niet erkend moet worden omdat er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden van verblijfsrecht.

De verzoeker bouwde op legale wijze zijn gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.

Nogmaals, de verzoeker heeft een duurzame liefdesrelatie met een Belgische onderdaan.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient bij een weigering van een voortgezet verblijf lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.

In de bestreden beslissing werd daaromtrent niets gemotiveerd.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering.”

2.6. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “de” algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te expliciteren welk algemeen rechtsbeginsel en beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.7. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.8. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, 2^e lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- *dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- *dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."*

2.9. In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner, zodat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogt een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.10. Op 28 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner van een Belg in een duurzame relatie met mevrouw P. L. C., en legt daarbij een verklaring van wettelijke samenwoning van 9 november 2013 voor. Verzoeker werd uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 28 april 2014 bewijzen van voldoende bestaansmiddelen, van behoorlijke huisvesting en van een ziektekostenverzekering neer te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter staving van zijn duurzame en stabiele relatie volgende stukken aanbrengt:

- 21 ongedateerde foto's met een korte beschrijving van de context waarin deze werden genomen;
- achterzijde van twee foto's van 27 mei 2013;
- vier verklaringen op eer door derden;
- lijsten telefoongesprekken Telenet voor de periode tussen 30 mei 2013 en 17 januari 2014;

- bewijzen vliegreis van 21 december 2013 van Brussel naar Dublin op naam van de partner van de verzoeker;
- leveringsbewijzen/facturen van 17 oktober 2013 en 7 november 2013 op naam van de verzoeker met vermelding van het adres van zijn partner;
- een huwelijksuitnodiging voor 4 mei 2014;
- een inschrijvingsbewijs bij de mutualiteit;
- een “arbeidsovereenkomst dienstencheques” van 17 juni 2013;
- loonfiches;
- een kopie van een bladzijde uit het paspoort van de verzoeker.

Op 12 maart 2014 wordt het dossier aangevuld met:

- een geregistreerde woninghuurovereenkomst van 7 augustus 2013.

Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist noch weerlegd.

2.11. Verzoeker betoogt dat de stukken die hij heeft voorgelegd geheel ten onrecht niet afdoende worden geacht en dat deze wel degelijk aantonen dat hij zijn partner reeds meer dan twee jaar kent en/of dat hij reeds meer dan één jaar met zijn partner samenwoont en hij voert aan dat deze documenten geheel ten onrechte niet afdoende worden geacht. Verzoeker stelt dat de vliegtuigtickets wel degelijk aantonen dat zij reizen hebben ondernomen om elkaar te ontmoeten, dat de foto's wel degelijk aantonen dat de ontmoetingen effectief hebben plaatsgevonden – waarbij hij aanvoert dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden betwist, louter op grond van het feit dat de “*data er handmatig werden bijgevoegd*” –, dat de telefoonlijsten hun veelvuldige contacten aantonen en dat de verklaringen van derden wel degelijk als bewijs van hun duurzame relatie in aanmerking dienen te worden genomen aangezien deze “*worden ondersteund door materiële bewijsstukken*”. Verzoeker wijst er nog op dat een duurzame en stabiele relatie kan worden aangetoond door middel van allerhande bewijzen, foto's en verklaringen inclusief.

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu is er geen sprake van een gemeenschappelijk kind. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit het Rijksregister blijkt dat verzoeker en zijn partner minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag en dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

2.12. De voorgelegde foto's/achterzijde van foto's worden door de gemachtigde beoordeeld als volgt:

“meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
-achterzijde foto's dd. 27.05.2013: deze informatie kan niet gelinkt worden aan een specifieke foto, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”

De Raad stelt vast dat het motief dat de voorgelegde foto's geen datum bevatten en dat de achterzijde van de foto's, waarop een datum vermeld staat, niet kan worden gelinkt aan een foto, wordt bevestigd door het administratief dossier. Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor wanneer de gemachtigde oordeelt dat niet kan worden nagegaan wanneer deze foto's werden genomen

en welke foto's werden genomen op 27 mei 2013. Derhalve kon de gemachtigde redelijkerwijze oordelen dat deze foto's geen afdoende bewijs inhouden van de duurzame en stabiele relatie tussen de betrokken personen in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Het betoog dat de foto's niet kunnen worden afgewezen om reden dat de data er handmatig werden bijgevoegd waardoor deze data niet op hun authenticiteit zouden kunnen worden getoetst, vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissing en mist derhalve feitelijke grondslag.

2.13. De voorgelegde verklaringen op eer door derden worden door de gemachtigde beoordeeld als volgt:

“verklaring op eer door derden: echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”

Aldus oordeelde de gemachtigde dat dergelijke verklaringen niet als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in aanmerking kunnen worden genomen omdat deze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verzoeker ontkent niet dat de verklaringen werden opgesteld op aanvraag en derhalve een gesolliciteerd karakter hebben. De Raad acht het dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen, oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs omdat ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

In zoverre de verzoeker met zijn betoog dat deze verklaringen *“worden ondersteund door materiële bewijsstukken (cf. supra)”* verwijst naar de overige door hem voorgelegde bewijsstukken, die fungeren als *“objectieve bewijsstukken”* voor deze verklaringen opgesteld door derden, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de overige voorgelegde documenten evenmin als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Het argument dat de door hem voorgelegde verklaringen opgesteld door derden wel degelijk bewijskracht hebben omdat deze zouden worden ondersteund door de andere documenten die hij heeft bijgebracht, kan dan ook niet worden aanvaard.

2.14. De voorgelegde telefoonlijsten worden door de gemachtigde beoordeeld als volgt:

“onvolledig gepersonaliseerde telefoonlijsten Telenet: uit deze overzichtslijst valt niet met zekerheid op te maken of deze gegevens betrekking hebben op de betrokkene en de referentiepersoon. Dit document heeft dan ook geen enkele link met de aangehaalde relatie van betrokkenen, en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.”

Verzoeker betwist niet dat de telefoonlijsten onvolledig gepersonaliseerd zijn. De vaststelling dat uit de telefoonlijsten niet met zekerheid kan worden afgeleid dat deze gegevens betrekking hebben op verzoeker en zijn partner, vindt steun in het administratief dossier. Het komt dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat, bij gebrek aan een link met de aangehaalde relatie, deze documenten niet kunnen worden aanvaard als bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

2.15. Betreffende de voorgelegde bewijzen van de vliegreis, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of deze documenten afdoende bewijskracht hebben, uit deze stukken evenmin blijkt dat verzoeker en zijn partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag noch dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Derhalve maakt verzoeker zijn belang bij dit betoog niet aannemelijk.

2.16. Waar verzoeker verwijst naar de oprechtheid van de aanvraag, gaat hij voorbij aan het feit dat de oprechtheid van een aanvraag geen afbreuk doet aan het gegeven dat, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht, hij en zijn partner het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie moeten aantonen.

Ongeacht de oprechtheid van de aanvraag, werd in casu op goede gronden geoordeeld dat verzoeker en zijn partner niet aantonen dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag noch aantonen dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Verzoeker slaagt er geenszins in deze beoordeling te weerleggen. Dat van misbruik geen sprake zou zijn en dat verzoeker alle mogelijke inspanningen doet om zich in België te integreren, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Het betoog dat de voorgelegde documenten een belangrijk begin van bewijs van de relatie uitmaken, gaat voorbij aan het feit dat niet enkel een relatie moet worden aangetoond maar ook de duurzaamheid en stabiliteit ervan. De bewijslast inzake het duurzame en stabiele karakter van de voorgehouden relatie ligt volledig bij verzoeker zodat een begin van bewijs van de relatie in casu niet volstaat.

Verzoekers kritiek dat de gemachtigde doet uitschijnen dat een duurzame en stabiele relatie enkel kan worden aangetoond aan de hand van officiële documenten, vindt geen grond in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Zoals eerder aangehaald is de bewijsvoering in deze vrij. Dit weerhoudt de gemachtigde er echter niet van om na te gaan of de voorgehouden en stabiele relatie naar behoren werd geattesteerd.

2.17. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet op voldoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsverplichting wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de gemachtigde artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft miskend of een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de hierboven vernoemde feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

2.18. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoeker is het onbegrijpelijk dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt of zijn (gezins)banden in België niet opwegen tegen zijn banden met zijn thuisland. De verzoeker wijst er verder op dat hij een duurzame liefdesrelatie heeft met een Belgisch onderdaan en dat hij op legale wijze zijn gezinsleven heeft uitgebouwd in België. Hij begrijpt dan ook niet waarom hem alsnog een verblijfsrecht wordt ontegd.

Vooreerst merkt de Raad op dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen. (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

2.19. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat verzoeker met zijn partner samenleeft en een samenlevingscontract heeft, is er in casu sprake van een gezinsleven dat op het moment van de bestreden beslissing evenwel niet als voldoende stabiel en duurzaam werd beoordeeld om aanleiding te geven tot een verblijfsrecht in het kader van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

2.20. Verzoeker meent er sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf aangezien hij reeds voorlopig was toegelaten tot verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), waarbij werd verduidelijkt dat hij ten laatste op 28 juli 2014 een beslissing mocht verwachten aangaande deze aanvraag.

Het gegeven dat verzoeker zijn gezinsleven, dat aan de oorsprong ligt van zijn aanvraag van een verblijfskaart, verder uitgebouwd heeft tijdens de periode waarin zijn aanvraag behandeld werd doet geen afbreuk aan het feit dat het gezinsleven werd gestart en opgebouwd tijdens een illegaal verblijf. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij voor zijn aanvraag van 28 januari 2014 niet over een geldige verblijfstitel in België beschikte.

2.21. Niettemin, daargelaten de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 68-69).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting van een staat om gezinsleden van personen die er reeds verblijven toe te laten op het grondgebied afhankelijk zijn van individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang. Een billijke afweging dient te worden gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

2.22. Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Nigeria, verder te zetten.

Hij blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Nigeria.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont hij dit niet aan (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing heeft geleid tot een wanverhouding tussen zijn individuele belangen, die erin bestaan zijn gezinsleven in België verder te zetten, en deze van de Belgische Staat, die erin bestaan de migratiecontrole en openbare orde te handhaven.

Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde in casu een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES